

December 2013
No. 70

SPEJLET

ET TILBAGEBLIK

**Østervrå Lokalhistoriske
Forening**

Gamle Post Laust.

Skrevet omkring 1947 af skrædder og post Helmer Christensen, Thorshøj.

Født den 27. august 1899, i Svirkærhus, Skærum Sogn.

Det var ind under jul. Luften hang tung og blygrå. Det havde været bitterlig koldt de seneste dage. Der var allerede lys i Post Lausts lille hytte, Stine var ved at koge grød, davren til Laust. Ja, så måtte han ud af fjerene den gamle, der var ellers rart lunt under vadmelsdynen, men dagen måtte begyndes, den var kun kort, og kom man sent på den fra morgentunden var den gal hele dagen, nu kvartalsskiftet og terminden stod for døren. Jo, det er en travl tid inden for postvæsenet. Laust spiste sin grød og greb tasken, Stine fik et lille smæk på munden, og så tørnede han ud af hytten; han kiggede i vejret, snuste lidt til luften: "Hm, vi får vist sne i dag", mumlede han hen for sig.

Men på posthuset at få pakket tasken; og da budene var færdige med det, føg sneen allerede stærkt.

"Jeg huer det ikke i dag; jeg er ikke post om det ikke bliver en drøj tur", sagde Laust til de to yngre kolleger. Så gik hver sin vej, og han gik, den gamle knark. Snart stod himmel og jord i et. Blæsten tog stærkt til, og sneen piskede den gamle i ansigtet så han dårligt kunne gå imod. Men hærdet som han

var, sled han sig frem ... Og lidt efter dukkede Østergård ud af sne-tykningen.

"Vi må vel hellere få sendt renterne i dag, nu man sidder og intet har at vende hænderne til i dette vejr", sagde Østergårdmanden. Laust trippede utålmodigt; han vidste af erfaring, at tiden blev knap i dag; og fra sted til gård gik det, om end småt.

Ved middagstid nåede Laust Storegård. Det var gået godt, men det var svært som det havde taget på kræfterne. Da Laust kom ind, sad Mads Storegård for bordenden, bred og stovt; på langbænken sad sønnen og karlene, på den anden side konen og datteren. Ja, Mads sad lunt inden døre, men man så på hans stærke skikkelse og store næver, at han havde taget sin del af livets slid. "Det er hårdt at stampe imod i dag, vær så god, sæt dig til bords og få en bid med post", sagde Mads, "så hviler du så længe". Da man havde spist, så manden på karlene og sagde: "Der er vel en af jer, der kunne ha' mod på at køre Laust et stykke på vej; de brune kunne ha' godt af en tur, de er snart ved slå stalden ned i bar kådhed". Karlene så til vinduerne; sneen og stormen slog fælt på ruderne, sønnen så til karlen Jens, men han var så skammelig småøjjet, han var vist i aftes bleven lovlig længe hos skomagerens Anna Lise; og han mente, at de da også en anden dag kunne køre med posten.

Så tog Laust sin taske og fandt egestokken, ude i bryggerset kom datteren med et brev og stak til ham; det var ikke værd, at far og mor så adressen. Den gamle blinkede polisk til pigen: "Ja han er en flot fyr den unge mejerist med det sortkrøllede hoved, ikke underligt om

du kan li' ham". Pigen smålo og blev lidt rød i kinderne. Så gik Laust, vejret var ikke bleven bedre og nu gik turen over et mere uvejsomt terræn. Ærgerligt, at han skulle ud til kurvemagernes hus med det brev, så skulle han ned over åen eller gå en lang omvej. Han betænkte sig; skulle han lade brevet vente til det blev bedre vejr? Nej, pligtro som han var den gamle, tog han retning mod gangbrættet og snart var Storgård forsvundet i uvejret bag ham; det var farligt, som der dog var kommen megen sne. Laust nåede ned til åløbet, men det var til dels føget til; frosten havde visket bredden ud, og nu havde sneen lukket resten. Han følte sig for med stokken efter gangbrættet; han kunne vel finde det, han var da kommen her så mange gange i de over tredive år.

Han tænkte et øjeblik på at vende om og gå den længere vej; men nej, der var vist gangbrættet. Han huggede stokken hårdt i for at mærke om det gav efter; han trådte et skridt frem; det holdt; og et til. Der blev et rundt hul i isen, og snegrunden veg under hans fødder; der stod en tyk gullig vandstråle til vejrs. Gamle Laust Post var væk og førtes med den stærke strøm ind under isen; ved det mørke hul i sneen lå kun hans hue tilbage.

Snart var sporet næsten udslettet, sneen forsøgte igen at lukke over den sorte lurende strøm.

Da det led mod aften og der ingen post var nået til Åvang ringede proprietær Harder til posthuset og skældte og

smældte: "Det bliver vel snart sådan, at vi ingen post får i gråvejrs". Der blev svaret fra posthuset, at mandskabet var gået ud til sædvanlig tid. Der slap et par fæle ord i røret, før Harder lagde det på igen, Proprietæren var en irritabel herre; han havde i sin ungdom haft råd til at ødelægge sit helbred; det kunne en gammel mands ærgrelse ikke gøre godt igen.

Hjemme i hytten vandede Stine sig i stor angst for far Laust. Toget med avisen til sidste ombæring var kommen for længe siden, men posten var ikke nået hjem, avisen som han skulle ud med. Stine knugede hænderne mod brystet og klagede: "Der kan vel ikke være sket ham en ulykke; jeg havde en underlig uhyggelig drøm forrige nat, og bad ham være agtpågivende i dag da han gik", sagde hun til en yngre post, Jul Olsen, som var kommet en tur ind på vej til sit hjem fra posthuset. Han trøstede hende: "Nej, nej Stine, men Laust er jo ved at være gammel og det har været et grimme vejr i dag; du skal se han kommer nok hjem": Og så gik postbuddet, og Stine blev ene tilbage med sin bekymring. Ud på aftenen gik hun ind til naboen og klagede sin nød. Niels Rasmussen så beklemmt til sin kone og sagde: "Det ser da galt ud, at Laust endnu ikke er kommen hjem; vi må ud at se hvad vi kan gøre; han må jo være kommen bort fra vejen og har søgt husly et sted. Jeg vil prøve at få et

par mænd med ud at søge efterretning". Han gik og fik to andre med sig, men måtte snart opgive det på grund af det hårde vejr, sneen smøg sig op om dem så de var helt blindede.

De gik så ind på centralen og fik nogle forbindelser; man kunne spore Laust så langt som til Storegård pr. telefon. "Vi kan ikke udrette mere i dag", sagde Niels til de andre mænd, og man skiltes og gik hjem. Da Niels kom tilbage uden resultat brast Stine i lydelig gråd. Niels klappede den lille rystende skikkelse på skulderen og sagde: "Tag det nu roligt, Laust har nok taget husly hos kurvemageren til vejret stilner lidt af; du skal se, du har ham snart hjemme igen". Så gik Stine da hjem til hytten igen.

Natten sneglede sig langsomt bort, og da morgenrøden begyndte at farve den østlige himmel tørnede man ud med brandstiger og hager; det var jo spurgtes rundt i byen, at posten ikke var vendt tilbage fra turen, det var nu bleven stille frostvejr, mildere efter snefaldet.

Med Niels Rasmussen i spidsen satte man kurs mod Storegård; så langt havde telefonen kunnet give besked. Man fik på gården mere mandskab og materiel til hjælp, Niels Rasmussen sagde til karlen Jens: "Stik over til kurvemageren og hør, om posten er nået der til i går". Jens travede af sted gennem sneen så hurtigt han kunne og kom over hos kurvemageren. De var ikke stået op endnu, karlen kaldte ved vinduet; manden tumlede ud af sengen, gned

øjnene og kom hen til vinduet og udbrød: "Hvad er det for en rumsteren på denne tid?" Han åndede rimfrosten af ruden og kiggede ud: "Hillemænd, er det dig Jens, hvad vil du her på denne tid af natten?" Jens spurgte, om posten havde været der i går. "Posten, nej det har han ikke; det var da ikke vejr at jage en levende skabning ud i".

Karlen svarede: Han var da på Storgård, og er ikke vendt hjem igen; vi er ude at søge efter ham". "Vent Jens, mens jeg får lidt tøj på, så vil jeg med". Snart vendte de tilbage til det øvrige følge. "Jeg frygter det værste", sagde kurvemageren; "han har nok forsøgt stien og gangbrættet over åen, det er jo den nærmeste vej fra Storgård og ud til Kærhuset". Man tog retning mod åløbet; i det samme sparkede en af mændene til en forhøjning i sneen, og ud rullede Lausts uniformskasket med sølvbåndet; vinden havde ført den lidt bort fra åen, og den var så dækket af den flygende sne. Mændenes ansigter antog et alvorligt udtryk. Niels Rasmussen var den første der brød tavsheden: "Ja mænd, så ved vi omtrent hvor vi kan søge vort gode og tjenstvillige gamle postbud; han sagde for resten til mig forleden vi sad inde hos ham, at det her blev den sidste vinter han ville tage posttrøjen; men vi havde ikke tænkt denne sørgelige afslutning på hans travle og redelige virke".

Mændene lagde nu solide stiger over åen og brød isen og

sneen op. I en bredning, hvor åen tog et sving, fandt man gamle Post Laust inde under bredden, hvor tasken havde fået tag i brinken og vandet løb i en stille og dyb hvirvel. Man lagde ham forsigtigt på en stige i sneen, solen skin-nede på hans meget mørke og ophovnede ansigt. Da brød karlen Jens ud i en voldsom krampegråd: "Aa, Aa Gud, at jeg dog ikke kørte turen med dig i går, min gamle fader, men nu er det for sent, Aa, Aa Gud, min far, min far. Mændene stod tavse og alvorlige; da trådte Mads Storgård hen og lagde sin hånd på Jenses skulder og sagde: "Ja livet har under tiden noget at lære en, og vil man ikke høre i tide, kommer man til at gøre bitre erfaringer". Mads vender sig mod Niels Rasmussen: "Vil du gå i forvejen og berede stakkels gamle Stine på hvad der er sket? Du er vist den der bedst kan sige det til hende; i er jo kommen meget sammen gennem årene. Vi må have hestene for slæden, så vi kan bringe den forulykkede Laust til sit hjem". Stille lagdes han i bunden af slæden med et lagen over, og så satte det triste følge sig i bevægelse efter byen til. Det var et hårdt slag der ramte det lille hjem. Stine var nær gået fra sans og samling over det, da man kom med hendes mand; men livet og døden lader sig ikke standse, men vælder frem; velkommen eller uvelkommen, frem vil de begge.

Få dage efter stedtes gamle Laust post til hvile på den nærliggende kirkegård under stor deltagelse. Postmeste-

ren var også til stede, og talte pæne ord om den afdødes ærlige og pligtro arbejde, en hædersmand gennem livet. Kurvemageren siger henvendt til Niels Rasmussen da man forlader kirkegården: ”Jeg tror ikke Stine overlever Laust ret længe; men så sparer staten jo den udtrukne gevinst, nemlig Laustes pension, om hun snart følger efter ham”.

Det blev en tung jul der holdtes i den lille posthytte. Og hen i februar blev Stine syg, det var for tung en sjælelig belastning med den ulykke; og få dage efter afgik hun ved døden som følge af en hjerneblødning. Kurvemagerens spådom holdt stik; staten havde igen sparet den udtrukne gevinst.

Vi kigger igen ind i den lille posthytte. To år er gået, det er nu sønnen Jens, som traver med tasken turen rundt; slægt skal følge slægters gang. Hjemme i køkkenet er det nu skomagerens Anna Lise som koger morgengrøden til posten, medens en lille purk forsøger at stavre rundt ved hjælp af en stol og mors forklæde; Laust hedder den lille. Men Post Jenses hjerte snøres sammen af et underligt hårdt sug når han går over gangtræet ved Storegård og han ser ned i den mørke lurende strøm.

Finis!

Gustav og Helmer Christensen

Annoncer i Østvendssyssel folkeblad
Julen 1932

Det bedste er

Nordjyden

Et lille Parti Herre- & Dams Cykler

sælges paa Grund af Pladsman-
gel med stor Rabat, dels Prøve-
Cykler lidt skrammet under Fo-
sendelsen. — Flere gode brugte
Cykler, ovnlakeret, saa pæne som
ny, sælges billigt.

Stort Lager af Dæk, Slange og Reservedele

en gros en Detail.

Nyheder i Grammofonplade

hjemkommer først i hver Maaned

Et stort Parti Haandsæbe
udsælges til fabelagtig smaa
Priser. — — — — Se Vinduerna

Husk mit store Lager i
Tobak, Cigarer og Cigaretter
til gammel Pris.

En Vareautomat, 22 Rum, 3 Aars
gl., til 25- og 50-Øre, til Salg.

Altid billigst.

L. HANSEN
Østervraa.

Matros- habitter

Til Jul skal en rask
Dreng have en Ma-
troshabit med lange
Benklæder, moderne
Facon. — — —
Mægtigt Udvalg til
billige Priser. — —

Jens Jensen,
Østervraa.

Vær venlig

at bestille Deres **Julehæfter**
hos mig.

R. Petersen, Bogladen,
Østervraa.

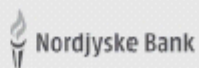
Nord for de fleste,
tættere på

Der findes én bank, som brænder for Vendsyssel og vendelboerne

- Nordjyske Bank.

Vi har andet og mere end penge i hovedet - for os handler det om
nærhed og nærvær.

Foreningens Bestyrelse :

Vivi Dybdahl, Kolonihavevej 6, 9750 Østervrå

Tlf 40 85 13 57

Carl Børge Hansen, Brøndenvej 74, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 17 58

Niels Urth, Vibevej 4, 9750 Østervrå

Tlf 20 47 24 10

Merete Nielsen, Hjørringvej 419. 9750 Østervrå

Tlf 98 95 10 82

Erik Wulff Sørensen, Søndergårdvej 18, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 12 87

Foreningens hjemmeside.: <http://www.Torslev.dk>